

МИЛАН ВЛ. ЂОРЂЕВИЋ

АДВОКАТ

27, МАЂЕДОНСКА

Телефон Бр. 906.

Београд, 11. октобра 1910.

Кварту Шеразиском

Београд.

Госпођа Анастасија, моја суседка почела је у последње време да ми долази својом радозналости и забављањем у моје прозоре. У два маха, кад се мој мутни дозрак вратио кући, где смо око 9 часова сви да вечерато, приметила сам, како се она госпођа прикрала, да види, с киме ја то седим. Ја сам јој то угаљиво пребацуила и почила је, да то више не чини.

Али она се није на томе зауставила. Једна сатмека дама, госпођа Јовановићка дошла је једнога дана у мој стан, да ми повери један посао: праће и плаћање оковрашника. Како ја нисам била код куће, она даде све оковрашнике једној својој комшиници и замоли је да ми их преда на рад. У том часу госпођа Анастасија и рече свој мојој новој муштерици да не да мети тај посао некој другој суцерици, коју она зна, и која дође и јевиније ради од мене ради.

Тај ружњи поступак је Анастасија, којим одврата од мене муштерице, веома ме је навукло. Ја с њоме живим у добрим односима и поштовала сам је као старију жену, а она хоће мене и мојој деци да одузме паре леба, које ја својим трудом поштено зарађујем.

Договорим се са мојим мушкетом, да се
шаламо његом сину, који је узршава, те да
он њој забрани такво понашање према мени.
Мој мушкет ме обавести, да је писмо наћишем
и њега прочитао сам, јер он је неписмен. Ја на-
пишем и пошљем г. Антарацу једно пис-
мо писмо, у коме му све горе наведено из-
ложим и замолим га, да његова мајка
у будуће оно више не ради.

Г. Мика Антарац исланил (свађује
у истој кући, у којој и ја, бр. 40 улице Крава
Александра), чим је добио писмо, дође к мени,
и поче исрва мрсто са мном да се објашња-
ва. Запита ме: "Мика шта те ва да мени
пишеш писма?" Ја му одговорим, да сам му
писала по његовој мојој мушкету, која сам ја на-
писала и пошљела, и да према томе, он има
то писмо ставити као писмо мојој мушкету.

Рекох му, нека се нађе с мојим мушкетом, и не-
ка се с њиме објашњава, ја с њиме немам
посла. У то дође његова мајка и поче се
са мном свађати и врдећи, да није чистина то,
што ја изврдим. Г. Антарац је своју мајку
забрњавао да ме не нагадне и најпосле
је силом убркао у њену собу ударивши јој
један шамар. Она му на то рече нешто на
јеврејском језику. После те речи, он као бесан
појави на мене вичући:

"Г... ту ти мајку дрвоњену, ја
умем да бијем и само гитара да играм за
кашту!"

Ја појурим брзо капри у мој
сат, гринуту сва од страха, па се са децом,

уплашеном од његових претњи, закључам. Т. Ан-
тарац, сун јаросан, не даде на ње, сача, али
нацравши закључава брата брата, се.

Т. Антарац је тако викао, трдети ме
најављујући изразима пред свима мијом
комисијата у авији, да га је цела умица цра.

Да је све овако било посведочише ови
сведоци: Јован Антит, посматрач окружнога
суда и Њена му Марија Антитка, Милосав
Јевант, кројач и Ђадојица Ђумит, обукар;
сви сатужју у истог кући; Крава Александра
ул. Бр. 40.

На основу свега горе изложенога
штитим т. Милу Антараца за јавну увреду
(§. 213. казн. зак.) и молим Кварту, да урочи
све што треба, да га Суд најстрожије по
Закону казни.

За претрпевети страх мој и моје
шроје деце и за нанесету ми срамоту
штитим пет стотина (500) динара накнаде,
а за описане ове штуде штрдесет 30 динара.

За своја Заступника и Браниоца
огретијем т. Милана Вр. Ђорђевића, адвоката
обданивца.

Шакеу полажем.

Петар Увешковић
штрдесет

Одобравам искудан моје шене,
Петар Увешковић,
Крјарки радник,
(останео га Милан Вр. Ђорђевић,
адвоката).